

men da han altid har større Gage for samme Arbejde, udlignes Forskellen derved o. s. v.

Ovennævnte Fremstilling stemmer aldeles ikke med Skoleloven

Efter denne betaler Lærer og Lærerinde ganske vist 2 pCt. — det eneste korrekte i Artiklen — men Staten giver ogsaa mindst 2 pCt., idet Statens Tilskud vokser med Ancienniteten, og Skolen skal give mindst 2½ pCt.; det bliver i det hele mindst 6¼ pCt., hvoraf kun de 2 pCt. stammer fra Medlemmerne af Pensionskassen. Jeg syntes nu egentlig ikke, det var urimeligt, om Staten fordelte sit Tilskud paa den for Samfundets Tarv mest passende Maade ved at give de gifte Lærere en forholdvis noget større Pension end de ugifte, særlig naar man tager i Betragtning, at Forholdene ved Privatskolen er saadanne, at en Lærerindes Kaar er taalelige, en gift Læreres Stilling derimod ussel; saaledes er da Forholdene ved de fleste af Privatskolerne i Provinsen, og dem taler jeg om.

Lærerne og Lærerinderne ved Privatskolen leverer heller ikke normalt samme Arbejde; thi Lærernes Uddannelse er gennemgaaende bedre end Lærerindernes. Lærerne underviser derfor ofte i de højere, Lærerinden i de lavere Klasser, og hertil kommer endvidere, at Lærerinderne forsømmer

langt mere end Lærerne. Ved en Skole, jeg har undervist ved, for sømte 3 Lærerinder ca. 3 Gange mere end 13 Lærere i et Aar; jeg havde Lejlighed til at gøre mig bekendt med Vikarregnskabet, og der sagdes mig, at det var Normen, at de 2 á 3 Lærerinder, som Skolen gennemsnitlig havde, for sømte ca. 2 á 3 Gange mere end Skolens ca. 13 mandlige Lærere. Lignende Forhold er bleven mig meddelt fra flere andre Privatskoler. — Men saaledes som Rp. skriver, er Forholdet nu slet ikke.

I Skoleloven af 1902 staar der — jeg afskriver den omtalte Passus for at undgaa Misforstaaelser (§ 7): »Naar de paa et ordinært Medlems Konti indestaaende Beløb har naaet en saadan Størrelse, at der for dem i Statsanstalten for Livsforsikring kan købes det en Livrente, hvis Størrelse for et mandligt Medlem er lig 2/3 af dets højeste Aarsløn, for et kvindeligt Medlem lig 3/5 af dets højeste Aarsløn i de Aar, det har været Medlem, bliver det at betragte som ekstraordinært Medlem, indtil det indtræder i Pensionsnydelse, og det har, naar dette sker, Ret til selv at bestemme, om det Beløb, det har indbetalt, medens det saaledes var ekstraordinært Medlem, skal udbetales det kontant eller skal anvendes til Forhøjelse af dets Pension.«

I en senere Paragraf staar endvidere: »Kvinden kan indtræde i Pensionsnydelse fra det 60. Aar, Manden fra det 65. Aar.«

Se det var noget helt andet.

Hvert Medlem har sine bestemte Konti, og naar disse Konti, som bliver til paa ens Maade for mdl. og kvl. Medlemmer, har naaet en bestemt Størrelse, en Størrelse, der er sat til 2/3 for Mandens Vedkommende af Hensyn til hans Pligter overfor Familien, saa bliver Medlemmerne ekstraordinære Medlemmer med fri Raadighed over, om de vil forøge Pensionen eller ikke.

Ved slige slet funderede Angreb tjener man ikke en retfærdig Sag.

Da jeg nu engang er begyndt at skrive om Privatskoleforhold, tillader jeg mig til sidst, da jeg dog som tidligere Lærer ved Privatskolen erfaringsmæssigt har nogen Kendskab til disse Forhold, at udtale som min egen og mange andres Erfaring: De kvindelige Bestyrere er gennemgaaende daarlige at arbejde sammen med, illoyale og hensynsløse er de i deres Færd, og Lærerinderne er gennemgaaende langt mindre kollegiale end de mandlige Lærere.

Her ligger en stor Opgave for Kvinderne.

Vorup Skole, d. 14. Jan. 1916.

H. J. Hansen.

Type, men har kun hørt om deres herlige Gerninger o. s. v. og mærket, at hun kunde bruges for at faa den anden til at staa i bengalsk Belysning — og saa har han lavet dette Amfibie. — Næh! den anden Type kender de Herrer vist bedre — det er ligesom, de mener at skulle gøre hende Afbigt, — de mandlige Forfattere viser os hende altid fra den rørende Side, — tillægger hende altid saa megen Følelse — som naturligtvis er den eneste ægte Kærlighed, til Beskæmmelse for den borgerlige Kvindes Kærlighed, som nærmest virker paa Mændene som koldt Vands Omslag. — De tillægger hende, Halvdamen, saa mange Dyder, saa de selv kommer til at staa som rene Djæveler — jo flere Dyder — desto flere sonende Piskeslag har de ladet falde paa deres egne blottede Rygge.

„De er slem, Frue, ligesaa slem som Helene Plesner; kan De huske, hvor der blev klappet, da hun sa'e:

et Mandfolk har Grund til at skamme sig fra Morgen til Aften. — Sig mig, synes De ikke, at Frk. Ungermann som Betty Elmann var lidt vel raa undertiden; jeg kan ikke lide at se disse udfordrende Bevægelser — saadan, naar man sidder sammen med sin Kone for Eksempel.“ „Jeg synes, hun er udmærket, — hun er som et fint Krystal, der taaler at slibes i de tusinde Facetter, tangeres hun, klinger der altid en ren og ægte Tone. Og hendes Stemme, som før var lidt fad, har vundet i Styrke, den er maaske endnu lidt kæl.“ „Ja, saa har De altsaa været tilfreds i Aften; jeg siger nemlig altid: er der kun een, der spiller godt, rigtig godt, — saa gør det ligemeget med de andre.“ „Jeg har nu oven i Købet set flere, der spillede godt, — der var for Eksempel Øjeblikke, hvor Johannes Poulsen, som ellers er saa maniereret, var ganske overordentlig fin og rørende

i sin Pjaltethed som den ellers ret umulige unge Godsejer; saa' De den lille, glimrende Bevægelse med Halsen, som om noget generede ham ved Flippen, den Gang Faderen overtaler ham til at rejse fra hende, — hvor man kender dette Træk for en syg Samvittighed — med at presse Nakken tilbage; og saa Poul Reumerts blufærdige Mandighed, der, hvor han har friet til Helene Plesner, da han, uden at røre ved hende, lægger sit store, sorte Hoved op til hendes. Aa, saadanne Træk varmer en gammel —?—?? Sjæl, som jeg er bleven, paany blusser Følelsen op for Mændene — trods de mange drøje Sandheder, der har lydt om dem i denne Aften.“

„Naa, det kan jeg da høre, at De egentlig synes om Forestillingen; ligesom Publikum trodser De Kritikkens egentlige Mening, — nemlig, at Forestillingen ikke blev en Sukoes.“ „Ja og nej.“ — „Runddelen,“ lød Kon-